ΤΟ ΚΗΡΥΓΜΑ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ & ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΙΕΡΟΚΗΡΥΚΟΣ κ. ΑΘ. ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ

1. — Μεγάλη ἡ τιμὴ καὶ δόξα τῶν ἁγίων τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ Προπατόρων, ὅπως εἶναι ὅλοι ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους μὲ τὰ ὀνόματα των ἀναφέρει τὸ χθεσινὸν ἱερὸν Εὐαγγέλιον. Πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς ὑπῆρξαν ἄρχοντες καὶ βασιλεῖς καὶ προφῆται. Ἀλλὰ κυρίως δὲν εἶναι ἡ δόξα των αὐτή. Ἡ δόξα των ἡ πραγματικὴ ποὺ ἔμεινεν παναν θρωπίνη καὶ αἰώνια καὶ εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ εἰς τὴν γῆν εἶναι τὸ ὅτι ὑπῆρξαν κατὰ σάρκα πρόγονοι τοῦ Κυρίου, ὥστε νὰ ὀνομάζεται ὁ Χριστὸς «Υἱὸς Δαβὶδ καὶ υἱὸς Ἀβραάμ» καὶ νὰ γράφεται εἰς τὴν Ἁγίαν Γραφὴν ὅτι «ἐξ αὐτῶν ὁ Χριστὸς τὸ κατὰ σάρκα». Μεγάλη ἡ δόξα των αὐτή. Καὶ τοὺς τὴν ἀποδίδει σήμερα ἡ ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία ψάλλουσα καὶ λέγουσα: «Τῶν προπατόρων ἅπαντες πιστοὶ τελοῦντες μνημόσυνα ἀνυμνήσωμεν Χριστὸν τὸν Λυτρωτὴν».

2. — Μεγάλη, πολὺ πιὸ μεγάλη, ἡ τιμὴ καὶ ἡ δόξα ποὺ ἔγινεν εἰς «τὸν Ἰωσὴφ τὸν ἄνδρα Μαρίας, ἐξ ἧς ἐγεννήθη Ἰησοῦς ὁ λεγόμενος Χριστός». Καίτοι δὲν ἦτο, ἐν τούτοις εἰς τὰ μάτια τῶν ἀνθρώπων ἔ-σι παρουσιάσθη καὶ ἔτσι ὠνομάσθη, ἄνδρας τῆς Μαρίας τὸ ὁποῖον ἐδῶ σημαίνει τὸν μνηστῆρα καὶ ὡς ἄνδρας τῆς Μαρίας κατεγράφη εἰς τὰ ἱερὰ Εὐαγγέλια, ἐξ αὐτοῦ δέ πάλιν ὠνομάσθη καὶ «πατὴρ» τοῦ Χριστοῦ καὶ ὁ Χριστὸς «υἱὸς τοῦ Ἰωσήφ τοῦ ἀπὸ Ναζαρέτ», ὥστε ὄχι μόνον ὁ λαός ποὺ δὲν ἐγνώριζε τὰ συμβάντα, ἀλλὰ καὶ ἡ Παναγία νὰ λέγῃ πρὸς τὸν μονογενῆ της: «Ἰδού σ' ἐπατήσου κάγὼ ὀδυνώμενοι ἐζητοῦμέν σε» Καὶ ὠνομάσθη καὶ ἄνδρας τῆς Παρθένου Μαρίας καὶ πατὴρ τοῦ μικροῦ Ἰησοῦ, διότι ἦτο μεγίστη ἀνάγκη νὰ εὑρεθῇ κατὰ τὰς πρώτας μάλιστα τῆς γεννήσεως ἡμέρας καὶ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἐπὶ γῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου εἰς τοὺς διωγμοὺς καὶ τοὺς κινδύνους καὶ τὰς ἀπειλὰς τῆς ζωῆς του προστάτης καὶ βοηθὸς καὶ ὑπηρέτης καὶ τοῦ θείου Βρέφους καὶ τῆς Παναγίας Μητρός του. Καὶ ὡρίσθη ὁ Ἰωσήφ. Ὡρίσθη ὁ Ἰωσήφ, διότι αὐτὸς ἦτο ἄξιος τῆς μεγίστης τιμῆς. Τὸ βλέπομεν. «Δίκαιον», τὸν χαρακτηρίζει ὁ Εὐαγγελιστὴς καὶ «υἱὸν Δαβίδ», τὸν ὀνομάζει διὰ νὰ ὑποδηλώσῃ πῶς εἶχε καὶ ὁ Ἰωσὴφ τοῦ προγόνου του Δαβὶδ τὴν πίστιν καὶ τὴν εἰς τὸν Θεὸν ἀφοσίωσιν. Καὶ κατὰ πάντα δίκαιος καὶ ἅγιος καὶ ἄξιος ὑπηρέτης τῆς θείας βουλῆς παρουσιάζεται, ὅταν, τότε ποὺ βλέπει τὴν ἐγκυμοσύνην τῆς Παρθένου καὶ τελεῖ ἐν ἁγνοίᾳ τοῦ θείου μυστηρίου δὲν παραδίδει εἰς τὸ κριτήριον τὴν μνηστήν του, ἀλλ' «ἐβουλήθη λάθρᾳ ἀπολῦσαι αὐτήν», εὐσπλαγχνικὰ φερόμενος ὡς ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ ἅγιος καὶ φιλάνθρωπος καὶ ὄχι ὡς ἄτεγκτος τοῦ νόμου τηρητής. Καὶ εἶδε καὶ ἤκουσε καὶ συνωμίλησε μὲ ἄγγελους ὁ Ἰωσήφ. Καὶ εἶδε, καὶ ἤκουσε, καὶ ἐσήκωσεν εἰς τὰς ἀγκάλας του τὸν ἐνανθρωπήσαντα Υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ ἐδικόν του Θεὸν καὶ Πλάστην καὶ Δημιουργόν του. Καὶ τὸν ἔθρεψε, καὶ τὸν ἐπροστάτευσε, καὶ τὸν ἐχάρηκε καὶ ὡς ἰδικόν του υἱὸν τὸν Κύριόν του. Καὶ ἔμεινε καὶ μένει πάντοτε εἰς τὸ πλευρὸν τῆς Θεοτόκου Μαρίας καὶ τοῦ θείου Βρέφους ζῶν γραφισμένος ὡς ὁ ἀρχηγὸς καὶ πατὴρ τῆς ἁγίας καὶ μοναδικῆς εἰς τὸν κόσμον θείας Οἰκογενείας. Τὶ τιμὴ! Τὶ χάρις καὶ δόξα Θεοῦ εἰς τὸν Ἰωσήφ!

3. — Δύο ὀνόματα δίδονται εἰς τὸν γεννώμενον Υἱόν τῆς Παρθένου. Ἰησοῦς καὶ Ἐμμανουήλ. «Τέξεται υἱὸν καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν» εἶπεν ὁ Ἄγγελος εἰς τὸν Ἰωσήφ. — «Ἰδοὺ ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἕξει καὶ τέξεται υἱόν καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον «μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός» προεφήτευσεν ὁ Ἡσαΐας. Ἰησους λοιπὸν καὶ Ἐμμανουήλ. Τὸ Ἰησοῦς θὰ τὸ ἔδιδε κατὰ θείαν ἐντολὴν ὁ Ἰωσήφ. Το Ἐμμανουὴλ θὰ τὸ ἀπέδιδαν οἱ ἄνθρωποι. Θὰ ἔβλεπαν οἱ ἄνθρωποι τὴν θείαν ἀρετὴν καὶ ἁγιότητα τοῦ Μεσσίου θὰ ἄκουαν τὴν σύρανίαν διδασκαλίαν του, θὰ ἀντίκρυζαν τὰ ἔνδοξα ἔργα του, τὰ ἐκπληκτικὰ θαύματά του καὶ θὰ ἔλεγαν: «Οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος». Καὶ δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ἄνθρωπος μόνον ἄνθρωπος αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ Θεάνθρωπος.

4 — Τὸν λαόν αὐτοῦ, εἶπε, θὰ σώσῃ. Δι' ὅλον τὸν κόσμον ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἦλθεν ὁ Κύριος Ἰησοῦς ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος λυτρωτὴς καὶ σωτήρ, ὅλης. Ἀλλ' ἡ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἐξαρτᾶται ἐξ ὁλοκλήρου ἐκ τοῦ Θεοῦ. Ἐξαρτᾶται καὶ κατὰ ἕνα μέρος, κατὰ ἕνα ἔστω ἐλάχιστον ποσοστόν καὶ ἐκ τοῦ ἀνθρώπου. Χρειάζεται καὶ ὁ σωζόμενος ἄνθρωπος νὰ θέλῃ τὸ ναί, τὸ θέλω, τὸ ποθῶ νὰ σωθῶ καὶ μὲ πίστιν θερμὴν καὶ πρόθυμον ὑπακοὴν νὰ προσφέρῃ τὸν ἑαυτόν του εἰς τὸν Χριστέν διὰ νὰ τὸν σώσῃ ἐκεῖνος. Νὰ δώσῃ ὁ Θεός μεταξὺ αὐτῶν, νὰ εἴμεθα καὶ ἡμεῖς, ἀδελφοί, καὶ ὡς πιστὸς λαός του μὲ ἀγάπην καὶ χαρὰν νὰ ἑορτάζωμεν τὴν παναγίαν Γέννησίν Του.

ΑΘΑΝ. Σ. ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παραιτηθεὶς τῆς Διευθύνσεως τῆς Οὐρολογικῆς Κλινικῆς τοῦ Κρατικοῦ Νοσοκομείου Πατρῶν

ὁ DR ΠΑΝ. ΡΟΥΒΑΛΗΣ

Χειρουργὸς—Οὐρολόγος τῆς Πανεπιστημιακῆς Κλινικῆς τοῦ Λονδίνου

Δέχεται: Πλατεῖα Γεωργίου Α' Μαιζῶνος 94 3ος ὄροφος νέας πολυκατοικίας —Τηλ. 61—79

ΙΑΤΡΟΙ

Ὁ ἰατρὸς κ. ΣΠΥΡ. ΧΡΥΣΑΝΘΑΚΗΣ εἰδικὸς Ὠτορινολαρυγγολόγος, δέχεται εἰς τὴν κλινικήν του Πλατεῖα Γεωργίου Α' 9, τηλ 36-65.

Ὁ ὀδοντίατρος κ ΑΝΤΩΝΗΣ Ι. ΒΑΡΒΑΓΙΑΝΝΗΣ, ἐπανελθὼν ἐπανέλαβε τὰς ἐργασίας του.

Ὁ Ὠτορινολαρυγγολόγος ἰατρὸς κ. ΙΩΑΝΝΗΣ ΦΛΟΓΕΡΑΣ ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ ταξιδίου του, ἐπανέλαβεν κανονικῶς τὰς ἐργασίας του, Γεροκωστοπούλου 29, τηλ. 36—88.

ΚΛΙΝΙΚΗ ΟΡΘΟΠΕΔΙΚΗ, Χειρουργικὴ καὶ Τραυματιολογικὴ κ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ Χ. ΣΟΛΩΜΟΥ, Βότση 35 (Ἔναντι Τμήματος Μεταγωγῶν).

ΔΙΓΕΝΟΠΟΥΛΟΣ ΧΑΡΙΛΑΟΣ ΙΑΤΡΟΣ, Μαιζῶνος 106, δέχεται 8—12 καὶ 5—8.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ἡλ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ χειρουργὸς ὀδοντίατρος, τ. ASSISTENT τῆς ΣΤΟΜΑΤΟΛΟΓΙΚΗΣ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗΣ ΚΛΙΝΙΚΗΣ τοῦ Πανεπιστημίου ΜΑΙΝΖ Γερμανίας. ΠΑΘΗΣΕΙΣ ΣΤΟΜΑΤΟΣ. Πολυκατοικία Γκολφινοπούλου, ὁδὸς Γούναρη — Κανακάρη, 1ος ὄροφος. ΕΙΣΟΔΟΣ ἐκ τῆς ΣΤΟΑΣ, τηλ 49—22, οἰκίας 49—23.

Ὁ κ. ΔΗΜ. ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΣ παιδίατρος, δέχεται καθ' ἑκάστην εἰς τὸ ἰατρεῖον τοῦ ὁδὸς Γεροκωστοπούλου 52, τηλ. 24 — 39.

Ὁ χειρουργὸς Οὐρολόγος ἰατρὸς κ. ΑΘΑΝ. ΚΟΝΤΟΣΑΚΗΣ ἄρτι ἐγκατασταθεὶς ἐν Πάτραις, δέχεται εἰς τὸ ἰατρεῖον του, ὁδὸς Μαιζῶνος 51, τηλ. 40—96.

Ἐγκατεστάθη εἰς τὴν πόλιν μας καὶ ἀνέλαβε τὸ τ. ἰατρεῖον Θ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ. Ὁ κ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΧΑΤΖΗΙΩΑΝΝΟΥ εἰδικὸς νευρολόγος —ψυχίατρος. Δέχεται καθ' ἑκάστην Παντανάσσης 45, τηλ. 36—50.

Ὀφθαλμολογικὴ Κλινικὴ ΧΑΡΙΛΑΟΥ Ν. ΤΖΑΒΑΛΑ, Χειρουργοῦ — Ὀφθαλμιάτρου. Δέχεται καὶ χειρουργεῖ καθ' ἑκάστην. Ὁδὸς Ἑρμοῦ 55, τηλέφ. 36—32.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ, Νευρολόγος — Ψυχίατρος, Λεωφόρος Γουναρη 26, τηλ. 35—36.

Ὀφθαλμολογικὴ κλινικὴ ΠΑΥΛΟΥ ΟΔ. ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ, χειρουργοῦ ὀφθαλμιάτρου, Κανακάρη 160 καὶ Παντανάσσης, τηλ. 63-69, Πάτραι.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΙΑΛΕΛΗΣ ἰατρὸς εἰδικὸς παθολόγος μετέφερεν τὸ ἰατρεῖον του Βασιλείου Ρούφου 90 πλησίον Ἁγίων Ἀναργύρων, τηλ. 68—92.

Χαρίστε

Δῶρα Χρήσιμα καὶ πρακτικὰ διὰ γάμους καὶ ἑορτές, παιχνίδια δὲ πλουσία συλλογὴ εἰς τὰ

ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ

ΡΥΘΜΟΣ — ΕΡΜΟΥ 48

ΠΛΑΣΤΙΚΑ ΝΑΫΛΟΝ — ΕΡΜΟΥ 47

Τ. ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΗΛΕΦΩΝΑ: 31-95 & 37-84

ΑΘΛΗΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΡΕΠΟΡΤΑΖ ΤΟΥ κ. ΠΑΝΤΕΛΗ ΓΚΙΚΑ

Κατὰ τὴν προσεχῆ Κυριακήν, 12ην ἀγωνιστικὴν ἡμέραν, θὰ διεξαχθοῦν οἱ ἀκόλουθοι ἀγῶνες διὰ τὸ πρωτάθλημα Β' Ἐθνικῆς Κατηγορίας Α' Ὁμίλου Φωστήρ— Παναχαϊκὴ Σαφράμπολις — Παταϊκὸς Παναιτωλικός — Καλαμάτα Θύελλα — Αἰγάλεω Ἀτρόμητος — Διαγόρας Ρυδιακός — Φεῖδος Ἀβέρωφ — Ἀστὴρ Τριπ. Ἀναγέννησις Ἄρης — ΑΕΚ Καλαμ.

⁂

Οἱ ἀγῶνες τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς διὰ τὸ πρωτάθλημα Α' Ἐθνικῆς Κατηγορίας:

ΑΕΚ — Παναθηναϊκός, Ἄρης Θ. — Ἡρακλῆς Θ. Ἐθνικὸς — Ἀπόλλων Ἀθ. Νίκη — Ἀπόλλων Θ. Παναιγιάλειος — Δόξα Δράμας Πανιώνιος—Προοδευτικὴ ΠΑΟΚ — Ὀλυμπιακὸς Π. Τρίκαλα — Πιερικός.

Ὅλοι οἱ ἀνωτέρω ἀγῶνες περιλαμβάνονται καὶ εἰς δελτίον ΠΡΟ — ΠΟ τῆς προσεχοῦς Κυριακῆς εἰς τὸ ὁποῖον περιλαμβάνονται καὶ οἱ ἀγῶνες Φωστῆρος — Παναχαϊκῆς καὶ Θυέλλης — Αἰγάλεω.

⁂

Τὴν Τετάρτην τὸ ἀπόγευμα ὁ Παναθηναϊκὸς εἰς τὸ γήπεδόν του τὴν Αὐστριακὴν ὁμάδα «Ἀνστρία».

⁂

Κατέπιν ἐνεργειῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ Ὀρειβατικοῦ Συνδέσμου (Ε.Ο.Σ.) τοῦ Τμήματος Γιατρῶν, ἐπετεύχθη ἡ ἀποστολὴ δύο νεαρῶν χιονοδρόμων μελῶν τοῦ Τμήματος (Τάκη Καραμπέτσου καὶ Βασίλ. Κισύκη), εἰς σχολὴν χιονοδρομίας εἰς τὰς Αὐστριακὰς Ἄλπεις διὰ 15 ἡμέρας, ἀπὸ 25.12.64 μέχρι 10.1.65.

Οὕτω δημιουργοῦνται στέλεχη διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν πολυαρίθμων νεαρῶν μελῶν χιονοδρόμων τοῦ τμήματος, πρὸς ἀρτίαν ἐμφάνισιν καὶ ἀπόδοσιν τῶν ἀθλητῶν χιονοδρόμων μας εἰς τὰς Ἑλληνικὰς καὶ διεθνεῖς συναντήσεις.

⁂

Διὰ τὴν 3ην Μαρτίου ἐκλείσθη φιλικὸς ἀγὼν μεταξὺ τῶν ἐθνικῶν ὁμάδων Ἑλλάδος καὶ Βελγίου.

ΝΕΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

ΤΑΚΤΙΚΑΙ ΠΑΡΑΛΑΒΑΙ ΝΕΩΝ ΔΙΣΚΩΝ ΣΕ ΛΙΚΑ— ΔΗΜΟΤΙΚΑ καὶ ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ.

ΡΑΠΤΟΜΗΧΑΝΑΙ: ΠΟΔΟΚΙΝΗΤΟΙ ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ ΚΕΝΤΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ ΡΑΨΙΜΑΤΟΣ μὲ 36 ΔΟΣΕΙΣ ΣΕ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΤΙΜΕΣ.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ, ΜΑΓΝΗΤΟΦΩΝΑ, ΗΛΕΚΤΡΟΦΩΝΑ.

ΠΙΚ—ΑΠ ΚΑΙ ΧΙΛΙΑ ΑΛΛΑ ΕΙΔΗ.

ΑΓΟΡΑΙ ΙΩΛΗΣΕΙΣ καὶ ΑΝΤΑΛΛΑΓΑΙ

Φ. ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΕΡΟΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ 33 ΤΗΛΕΦ. 32—34 ΚΑΤΩΘΙ Β' ΑΣΤΥΝ. ΤΜΗΜ.

Η ΑΜΟΙΒΗ ΑΡΤΕΡΓΑΤΩΝ

Δι' ἐγκυκλίου τὸ ὑπουργεῖον Ἐργασίας γνωρίζει ὅτι δυνάμει τοῦ Ν. 3756)29 «περὶ ἀμοιβῆς ἀρτοποιῶν καὶ ἀρτεργατῶν» οἱ ἀρτεργάται δικαιοῦνται ἡμερησίως πλέον τοῦ ἡμερομισθίου των καὶ μιᾶς ὀκᾶς λευκοῦ ἄρτου. Δεδομένου δὲ ὅτι, οἱ ἀρτεργάται ἂν καὶ δὲν ἀπασχολοῦνται κατὰ τὰς Κυριακὰς ἐν τούτοις ὅμως παρασκευάζοντες τὸν ἄρτον ἀπὸ τῆς προτεραίας, λαμβάνουσι, τό, εἰς τὴν Κυριακὴν ἀντιστοιχοῦν ἡμερομίσθιόν των. φρονοῦμεν, ὅτι, διὰ τὸν αὐτὸν λόγον οἱ περὶ ὧν πρέκειται, δικαιοῦνται πλέον τῆς μιᾶς ὀκᾶς ἄρτου διὰ τὴν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Σαββάτου ἀπασχόλησίν των καὶ ἑτέρας μιᾶς ὀκᾶς ἄρτου διὰ τὴν ἡμέραν τῆς Κυριακῆς, καίτοι μὴ ἐργαζόμενοι κατ' αὐτήν.

ΑΧΑΪΑ CLAUSS ΟΥΖΟ

ΑΝΤΑΛΛΑΓΑΙ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΩΝ

Ἀνταλλάσσομεν παλαιὰ αὐτοκίνητα μὲ καινουργῆ RENAULT, VOLVO, VAUXHALL κλπ ὑπὸ τοὺς καλυτέρους ὅρους.

ΝΙΚΟΣ Μ. ΤΣΑΤΗΡΗΣ

Ἀγ. Νικολάου 17, Πάτραι Τηλέφωνα 34—96, 53—60

ΦΩΤΟ - ΟΠΤΙΚΑ

ΝΙΚ. Θ. ΣΤΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΤΡΕΩΣ - ΚΟΡΙΝΘΟΥ 297Α = ΤΗΛ. 35-51 ΠΑΤΡΑΙ

ΑΛΛΑΓΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

Ἡ ἁγιογράφος δίς Οὐρανία Λαμπάτου μετέφερε τὸ ἐργαστήριόν της Ἀλεξάνδρου Ὑψηλάντου 206. (πλησίον ἱεροῦ Ναοῦ Παντανάσσης, μεταξὺ Φιλοποίμενος καὶ Δημ. Γούναρη)

Χριστιανισμὸς καὶ ἐκπαίδευσις

ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΝΑ ΠΕΡΙΛΗΦΘΟΥΝ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΑΙ ΔΟΞΑΣΙΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ἀπὸ τὸ Περιοδικὸν «ὁ Σωτὴρ» διὰ τὸν κ. Παπανοῦτσον

Ἀδικεῖ πολὺ τὴν νοημοσύνην του, ὑποτιμᾷ δέ καὶ τὴν νοημοσύνην τῶν ἄλλων ὁ κ. Παπανούτσος, ἂν νομίζῃ ὅτι, τὰ ὅσα γράφει εἰς τὸ ἄρθρον του εἰς τὸ «Βῆμα» τῆς 3—12—64 «Τὶ πιστεύω», εἶναι ἱκανὰ νὰ ἀποσείσουν τὴν κατηγορίαν διὰ τὴν ὁποίαν ἀπολογεῖται. Οὔτε οἱ «κλειστές ὀργανώσεις» πταίουν, διὰ νὰ κατηγορῆται ἐπὶ ἀπιστίᾳ ὁ κ. Π., οὔτε «τὰ χοντρὰ βιβλία ποὺ γράφουν», ὅσοι διακονοῦν τὴν Ἐπιστήμη καὶ τὰ Γράμματα». Ἐκεῖνο ποὺ πταίει εἶναι ἡ πραγματικὴ ἔλλειψις πίστεως εἰς τὰς ἀληθείας τῆς Χριστιανικῆς θρησκείας. Τὸ παραδέχεται καὶ ὁ ἴδιος καὶ τὸ ὁμολογεῖ ὅτι ἀνήκει εἰς ἐκείνους ποὺ δὲν ἀναγνωρίζουν ἄλλην αὐθεντίαν, ὄχι ἀνθρώπινην, ἀλλὰ οὔτε θεῖαν καὶ δι' αὐτὸ «δὲν ἀπαγγέλλουν ἕνα «πιστεύω» ποὺ τὸ ἔχουν ἄλλοι γραμμένο». Ἀλλ' ὁ κ. Γεν. Γραμματεὺς ὡς σπουδάσας καὶ τὴν Θεολογίαν θὰ ἐνθυμῆται ὅτι ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς ἐκείνους μόνον ἀναγνωρίζει ὁπαδούς Του, ὅσοι ἀποδέχονται καὶ ὁμολογοῦν τὰς ἀληθείας ποὺ ἀπεκάλυψεν Ἐκεῖνος τὸ «Πιστεύω» δηλαδὴ τῆς Ὀρθοδόξου Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας. Τέτοιο πρᾶγμα ὅμως δὲ τὸ κάμνει ὁ κ. Π., ἀλλὰ ἔχει τὸ ἰδικόν του «πιστεύω», ποὺ τὸ συνέθεσε κατὰ τὰς «φιλοσοφικὰς» ἐμπνεύσεις του καὶ τὸ ὁποῖον ἐκθέτει συνοπτικῶς, παραθέτων ἀποσπάσματα τῶν πολυαιοτέρων δημοσιευμάτων του. Μέ μόνα κοιτήρια λοιπὸν τὰ κείμενα ποὺ προσάγει ὁ ἴδιος ἀποδεικνύεται ὅτι δὲν πιστεύει εἰς Χριστόν. Καὶ ἰδού.

Διὰ νὰ δώσῃ ἐς τοὺς ἀναγνώστας νὰ ἐννοήσουν ποῖον εἶναι «τὸ νόημα τῆς θρησκείας» γράφει μεταξὺ ἄλλων «ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὔτε στὴ γνώση οὔτε στὴν πράξη μπορεῖ νὰ στηριχτῆ στὸν ἑαυτό του, γιατὶ φέρεται ἀπὸ δυνάμεις καὶ βουλὲς ποὺ τὸν ἐξουσιάζουν ὅ τι μὲ κάποιο τρόπο πρέπει νὰ συνεννοηθῆ μαζί τους (νὰ τὶς μιμηθῆ καὶ νὰ τὶς λατρεψῆ, νὰ πειστῆ στὶς ἀποκαλύψεις τους καὶ νὰ τηρηστῆ τὶς ἐντολές τους ν' ἀποφυγῆ τὴν ὀργὴ καὶ τὴ δυσμένεια τους κτλ), γιὰ νὰ φταση στὴν ἀλήθεια, στὴν ἀρετὴ καὶ στὴν εὐτυχία ὅτι λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἕνα ἁπλὸ ἐξάρτημα καὶ ὄχι ὅν αὐτοδύναμο καὶ αὐθυπόστατο — ἐκεῖ μποροῦμε νὰ εἰποῦμε ὅτι ὑπάρχει θρησκευτικότητα».

Ἀλλ' ὁ Χριστιανισμὸς αὐτὰς τὰς «θρησκευτικὰς» ἀντιλήψεις δὲν τὰς πραδέχεται. Ἀπροσώπους «δυνάμεις καὶ βουλὲς ποὺ ἐξουσιάζουν» τὸν ἄνθρωπον, ὁ Χριστιανισμὸς δὲν ἀναγνωρίζει Αἱ τοιαῦται «θρησκευτικαὶ» ἀντιλήψεις τοῦ κ. Π. εἶναι δηλωτικαὶ τοῦ ἀγνωστικισμοῦ του ἢ τοῦ πανθεϊσμοῦ του ἂν θέλετε, ἢ μᾶλλον τοῦ ὑλισμοῦ του καὶ τῆς ἐλλείψεως πίστεως εἰς ἕνα προσωπικὸν «Θεὸν Πατέρα Παντοκράτορα ποιητὴν οὐρανοῦ καὶ γῆς ὁρατῶν τε πάντων καὶ ἀοράτων». Ἀλλ ὁ κ. Γεν. Γραμματεὺς μᾶς τὸ ἐδήλωσεν ὅτι ἀνήκει εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι «δὲν ἀπαγγέλλουν ἕνα «πιστεύω» ποὺ τὸ ἔχουν ἄλλοι γραμμένο», ἔστω καὶ ἂν οἱ ἄλλοι αὐτοὶ δὲν εἶναι κοινοὶ καὶ τυχαῖοι, ἀλλὰ θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, Πνευματέμφοροι ἄνδρες ὑπὸ τὴν ἔμπνευσιν καὶ καθοδήγησιν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος συγκροτοῦντες Οἰκουμενικὰς Συνόδους καὶ συντάσσοντες τοὺς ὅρους τῆς Πίστεως. Ὁ κατευθύνων τὴν Ἐκπαίδευσιν τοῦ Ἔθνους ἔχει ἰδικόν του «Πιστεύω». Ἀλλ' ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει διατὶ διαμαρτύρεται ὅταν τοῦ λέγουν ὅτι δὲν ἀποδέχεται τὴν Πίστιν τῆς Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας;

Τὶ δέ νὰ εἴπῃ κανείς δι' ὅσα γράφει ὡς πρὸς τὸ ποῖον εἶναι τὸ «ἱστορικὸ νόημα τοῦ Χριστιανισμοῦ»; Οὔτε λίγο οὔτε πολύ, χαρακτηρίζει τὸν ἀρχικὸν Χριστιανισμὸν ὅτι ἦτο «πίστη ἁπλὴ ταπεινῶν ἀνθρώπων.. ποὺ θὰ ἔμενε ὅπως ἦταν στὴν ἀρχή, ἕνας μικρὸς καημὸς, ἡ μέθη μιᾶς παρηγορίας ἡ ἔξαψη ἑνὸς ἱεροῦ ἀλλὰ τυφλοῦ φανατισμοῦ». Ποία ἀσέβεια! Ἐκείνη ἡ ἀνεπανάληπτος μέχρι σήμερον ζωὴ τῆς πρώτης Ἐκκλησίας, ὅταν «τοῦ πλήθους τῶν πιστευσάντων ἦν ἡ καρδία καὶ ἡ ψυχὴ μία» (Πράξ δ' 32) τότε ποὺ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐξεχύνετο «ἐπὶ πᾶσαν σάρκα» καὶ ἀνεδείκνυε ἕνα «Στέφανον πλήρη πίστεως καὶ δυνάμεως» ἐπιτελοῦντα θαύματα ἐκπληκτικὰ καὶ ἀποστομώνοντα μέ τὴν σοφίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος τοὺς σοφοὺς τοῦ καιροῦ ἐκείνου τότε ποὺ ἕνας Σαῦλος διώκτης μετεστρέφετο εἰς Παῦλον κορυφαῖον ἀποστολον, αὐτὰ καὶ τόσα ἄλλα, ὁ κ. Π τὰ χαρακτηρίζει «ἔξαψη ἑνὸς ἱεροῦ ἀλλὰ τυφλοῦ φανατισμοῦ». Καὶ ἔχει τὴν ἀπαίτησιν νὰ παραδεχθῶμεν ὅτι πιστεύει εἰς τὸν Χριστόν!

Δέν διστάζει ἀκόμη ὁκ. Π. νὰ ἀναμασήσῃ τοὺς ἰσχυρισμούς ἑνὸς ἄλλου ἀρνησιχρίστου θεολόγου τοῦ Χαρνακ, ὑποστηρίζων ὅτι ὁ πρῶτος ἐκείνος Χριστιανισμὸς «εἶχε τὴν τύχη νὰ πέσῃ ἀπάνω σ' ἕνα κόσμο διαποτισμένο ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸ πνεῦμα. Τὸ πνεῦμα τοῦτο (τὴν χριστιανικὴν πίστιν) τὴν καταφρόνεσε στὴν ἀρχὴ σάν κάτι σκοτεινό, ξένο πρὸς τὴν οὐσία του καὶ βάρβαρο. Ὕστερα τὴν ἀγκάλιασε, τὴν ἔθρεψε, τὴν χάρισε τὸ φῶς καὶ τὴ σοφία του καὶ τὴν ὕψωσε στὴν περιωπὴ μιᾶς νέας θρησκείας». Ὥστε ἔτσι λοιπόν! Ὁ Χριστιανισμὸς ἦτο σκότος καὶ ἐπῆρε φῶς ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα! Ὁ Χριστιανισμὸς ἦτο μωρία καὶ ἐπῆρε σοφίαν ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας φιλοσόφους! Ὁ Χριστιανισμὸς ἐλίμωττε καὶ τὸν ἔθρεψεν ὁ Ἑλληνισμό! Καὶ αὐτὰ προσάγονται ὡς ἐπιχειρήματα ἀπὸ τὸν κ. Π. περὶ τῶν χριστιανικῶν του πεποιθήσεων! Ποῦ κατηντήσαμεν! Ἂν τοὐλάχιστον ἐπρόσεχε τὰς σοφὰς κρίσεις τοῦ Ἐθνικοῦ μας ἱστορικοῦ Κ. Παπαρρηγοπούλου, θὰ ἔβλεπεν εἰς τὸν Β' τόμον τῆς Ἱστορίας του, μέρος 1ον σελ. 316 καὶ μέρος 2ον σελ. 248, 265 κ. ἀ. μετὰ πόσης εὐλαβείας καὶ εὐγνωμοσύνης ἐκφράζεται διὰ τὴν σωτηρίαν ἐπίδραση τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, τὸ ὁποῖον «δὲν διεσῶθη εἰμὴ διὰ τῆς μετὰ τοῦ Χριστιανισμοῦ συμμαχίας» καὶ τὸ ὁποῖον χάρις εἰς τὴν ἀνακαινιστικὴν δύναμιν τῆς Ἐκκλησίας «ἐπρωταγωνίστησεν ἐν τῷ μέσῳ αἰῶνι καὶ ἀνεκαινίσθη ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις». «Ἑλληνοσωτειραν» ὀνομάζει τὴν Ἐκκλησίαν, ἄλλος ἐμπνευσμένος διδάσκαλος τοῦ νεωτέρου Ἑλληνισμοῦ ὁ Σπ. Ζαμπέλιος, ὁ δέ Ἀκαδημαϊκὸς καὶ καθηγητὴς τῆς Ἱστορίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Ἀθηνῶν Κ. Ἄμαντος ἀνακηρύττει τὴν Ἐκκλησίαν «σπουδαῖον συντελεστὴν τῆς ἱστορίας τοῦ Βυζαντίου» (Βυζαντινὴ Ἱστορία τόμ. Α' σελ. 23). Ἀλλ' αὐτὰ οὐδόλως τὰ προσέχει

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ πρόσωπον τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου ἡμῶν Ἰησο